

Od davnine poznat pod imenom sv. Šimun, danas naselje Markuševac, nalazi se pod Zagrebačkom gorom, Medvednicom.

Sve do 16 vijeka poznat je samo pod imenom sv. Šimun. U 16. vijeku dolazi, prema predaji na taj teritorij velikaš Markusc, koji novači na području župe sv. Šimun svoje sluge i kmetove za gospodarske i ratne svrhe.

Župa sv. Šimuna jedna je od najstarijih u okolici Zagreba. Osnovana je pod pokroviteljstvom Kaptola zagrebačke katedrale, nakon što je svetošimunske žitelje poklonio Kaptolu kralj Ladislav. U pisanim izvorima crkva se spominje već 1328. god. u »Villa Sancti Simonis«, a kao župna crkva u popisu Ivana arhiđakona 1334. god., »Ecclesia sanctorum Simonis et Juda Apostolorum sub montibus«. Tako se njen položaj bilježi u kanonskim vizitacijama katedralnog arhiđakonata kroz 17. i 18. st. U jednoj od najranije pisanih vizitacija 1662. god. položaj se određuje prema selu Bidrovec kao najbližem crkvi, a 1649. god. u opširnijem opisu kanonika vizitatora napisano je da se nalazi »sub monte Medved«.

Sa sigurnošću možemo reći da je župa sv. Šimuna i Jude Tadeja, a prema tome i župna crkva u Markuševcu jedna od najstarijih u zagrebačkoj nadbiskupiji, a vjerojatno i u cijeloj Hrvatskoj. Također, od davnine do sredine 19 stoljeća, od Šestina do Čučerja, spominje kao župa samo sv. Šimun.

Župa sv. Šimuna i Jude Tadeja nadomak je Medvegrada kojega podiže zagrebački biskup Filip II oko 1271. godine, i imade sa gospodarima tog grada vjekovne veze. Spomen te veze su stara vrata na ulazu u crkvu koja su, prema predaji, donešena s Medvdgrada.

Sadašnja crkva počiva na temeljima jedne još starije crkve. Ova današnja imade u zaglavnom kamenu nad glavnim oltarom uklesanu godinu 1476. U jednom starom šematizmu spominje se godina 1276.

Ova vrlo vrijedna građevina podignuta je 1476. god. Po svojim stilskim osobinama crkva je kasnogotička građevina i vjerojatno je podignuta na mjestu starije drvene crkvice. U najvažnijim svojim dijelovima sačuvana je u izvornom obliku. Promjene koje su se tokom stoljeća zbivale nisu narušile osnovnu ljepotu građevine i njezine gotičke dijelove.

Kad je župna crkva sv. Šimuna i Tadeja 1476. god. bila dovršena, bila je to jednobrodna građevina sa svođenim svetištem, lađom pod drvenim tabulatom (stropom), ukrašenim i obojenim. Sakristija sjeverno do svetišta bila je svođena. Pred pročeljem u predvorju nalazio se zidani oltarić, jer su se za ljetnih dana ljudi okupljali oko crkve. U tom obliku crkva se održavala do zadnjih desetljeća 17. st.

Sjeverno uz lađu, 1688. god., dozidana je kapela posvećena sv. Antunu Padovanskom

Početakom 18. st. nad čitavom je crkvom promijenjeno krovništvo i pokriveno hrastovom šindrom. Zidani tornjić često se morao popravljati pa su ga 1702. god. srušili i tada je podignut novi čvrsti zvonik pred pročeljem, u gornjem dijelu osmerokutan.

Prilikom obnove župne crkve 1760. god. povišen je zvonik, pa je tom prilikom pokriven još bogatije razvedenom lukovicom. Na pjevalištu su bile i barokne orgulje.

Današnji oblik crkva je dobila rekonstrukcijom Hermana Bolea nakon potresa 1880. godine.